

πειον όλαί αἱ Ἀθῆναι, ἀναπνεύουσαι, ζω-
γονούμεναι, τερπόμεναι, ἀποθαιμάζουσαι
τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην ἀποψίν, ἢ ὅποια τόρα
φαίνεται ἀναπτύσσουσα τὰ ἀποκρυφότερα
τῆς θέλητρα. Καὶ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέπεις τὴν ἀκτίνα
τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν
ἐξαποστέλλει ἡ Ἀνοιξίς ἢ μάγος, ἢ ἀνα-
βαπτίζουσα τὰς ψυχὰς, ἢ ἀνακαινίζουσα
καὶ ἐνδυναμοῦσα. Ὁ χειμέριος λήθαργος,
εἰς τὸν ὅποιον ὑπόκειται, φαίνεται, ὅλα
τὰ ἐμψυχα, ἀποτινάσσεται ἢ δὲ ἀψύπνισις
τῆς ψυχῆς εἰς τὴν νέαν ζωὴν, εἶνε γλυ-
κεῖα καὶ εὐελπίς. Εὐτυχῆς ἐκεῖνος, τὸν
ὅποιον ἡ σκληρότης τοῦ βίου δὲν κατέ-
στησεν ἀκόμῃ ἀναισθητὸν εἰς τὴν θωπεῖαν
αὐτὴν τῆς Ἀνοιξέως καὶ δὲν ἐκλείσει
πλέον τὴν καρδίαν του εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ
τὴν αἰσιοδοξίαν, τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς!..

Εἰξεύρω καλῶς ὅτι εἰς τὴν πλειονότητα
τῶν ἀναγνωστῶν μου οὕτως εὐεργετικῶς
καὶ σωτηριῶς ἐπενεργεῖ ἡ Ἀνοιξίς. Οἱ μέ-
χοι τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναισθησίας ἀπληπι-
στέμνοι εἶνε τόσον ὀλίγοι! Μακρὰν λοιπὸν
ἀφ' ἡμῶν ἡ μεμψιμοιρία: ἄς τα ἴδωμεν ὅλα
ρόδινα, ὅλα ὠραῖα, ὅλα εὐώδη, ὅλα μει-
διῶντα, ὅπως τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνοιξίαν.
Ἴδου περίστασις διὰ νὰ πλάσωμεν τὰ
ὄραιότερα σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος, ἢ
πᾶσαν πεποιθῆναι πραγματοποιήσεως. Ἡ
ψυχὴ μας εἶνε πλήρης ἐλπίδος καὶ με αὐ-
τῆς τῆς μάγος τὰ πτερά μετεωριζόμεθα
πρὸς τὸ κυανοῦν τῆς εὐδαιμονίας. Ἄλ-
λως τε, τί μας λείπει; Μήπως θὰ κλαύσω-
μεν τόρα τὴν ἀποδεκατίσιν τοῦ τρικου-
πικοῦ κόμματος, ἢ τὴν ἐκ τῆς πολιτικῆς
ἀποχώρησιν τοῦ κ. Τρικούπη; Ὁ ἀποχω-
ρῶν θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τὸ κόμμα θὰ συμ-
πληθῇ ἐκ νέου ἰσχυρόν; μάς το ὑπαγο-
ρεῖται ἡ ἐλπίς. Ἡ μήπως θὰ λυπηθῶμεν
διὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἀνεξαρτήτων; Ἄ, ὄχι
θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτῶν ἡ ἡμέρα: μάς τὸ ψιθυ-
ρίζει ἡ ἐλπίς. Ἄλλ' ἂν μας τρομάξῃ διὰ τὸ
μέλλον ὁ θρίαμβος τοῦ κορδονίου. (ἂν
ὑποθεθῇ ὅτι δὲν ἀνήκομεν εἰς τοὺς φανα-
τικὸς ὁπαδοὺς τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος);
δὲν βαρύνεσθε! Τὸ παρελθὸν εἶνε πρόχει-
ρον διὰ διδάγματα καὶ τὰς ἀλώπεκας τῆς
Ἐξουσίας θὰ σωφρονίσῃ ἢ τῶν ὄνων συμ-
φορὰ. Θὰ διοικήσουν καλὰ, θάναστίσουν
πάλιν τὴν πίστιν τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ
γερμανοὶ δανεισταὶ δὲν θὰ κατὰσχουν τὸ
θωρηκτόν, τὸ ὅποιον θὰ στείλωμεν διὰ τὰς
ἐορτὰς τοῦ Κιέλου. Μὰς τὸ λέγει ἡ ἐλπίς.
Ἄλλ' ἂν μας ἀνησυχῇ πάλιν ἡ προσεχῆς
δημαρχικὴ ἐκλογὴ; ἂν δὲν ἐκλεχθῇ ὁ κα-
τάλληλος δήμαρχος, ὁ ἰκανός, ὄχι μόνον
νὰ βελτιώσῃ τὰ τοῦ δήμου, ἀλλὰ καὶ νὰν-
τιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὰς Ἀθῆνας κατὰ
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας; Μὴ το πι-
στεύετε! Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ ἐκλογεῖς
θὰ φανοῦν συντεοὶ καὶ κατὰ τὰς διεθνεῖς
ἐορτὰς θὰ κάμωμεν εἰς τοὺς ξένους, οἱ
ὅποιοι θὰ συρροῦσιν ἐν κατὰ χιλιάδας,
τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν. Μὰς τὸ βε-
βαιώνει ἡ ἐλπίς. Καὶ ἂν ὀλίγον φροντίσω-
μεν διὰ τὰ δημόσια καὶ ἂν μας ἀποροφῇ
ἀπεναντίας ἡ ἰδιωτικὴ μας κατάστασις
καὶ ἂν εὐρισκόμεθα στενοχωρημένοι καὶ
ἂν μας φοβίξῃ τὸ μέλλον; Εἰς μάτην καὶ
οἱ φόβοι μας καὶ αἱ ἀνησυχίαι: ὅλα θὰ διορ-
θωθῶν, ὅλα θὰ οἰκονομηθῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς
αἱ περιστάσεις ὅλαί θὰ εἶνε εὐνοϊκαὶ καὶ

θὰ ἔχωμεν τὴν φρόνησιν νὰ τὰς ἐπωφελη-
θῶμεν. Μὰς τὸ διαλαλεῖ ἡ ἐλπίς.

... Τί καλὰ ἂν ἦτο πάντοτε ἀνοιξίς
ἐλπιδοφόρος καὶ πόσον εὐδαιμόνες θὰ εἶνε
οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς πολυμυνίτους ἐκεί-
νας χώρας, ὅπου αἰώνιος βασιλεύει ἡ «νεό-
της τοῦ ἐνιαυτοῦ». Εἶνε τόσον ὠραῖον
πρόγραμμα ἡ ἐλπίς!

Γρ. Ξ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΟΔΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Περὶ τῶν ποιητικῶν καὶ ἐν γένει γραμ-
ματικῶν διαγωνισμῶν κρατοῦσι δύο γνῶ-
μαι.

Κατὰ τὴν μίαν εἶνε ἀνωφελεῖς.

— Ἡ ποίησις, λέγουσιν οἱ πρεσβύτεροι
αὐτὴν, ὁσηδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ σχέση τῆς
πρὸς τὸ μέτρον καὶ τοὺς πόδας, δὲν ἐργάζεται
κατὰ παραγγελίαν ὡς ὑποδηματοποιός· ἡ
ἀληθῆς ἐμπνευσις δὲν περιμένει διαταγὰς,
οὐδὲ ὄρους, οὐδὲ προθεσμίας· ὁ γνήσιος
λογοτέχνης δὲν θὰ ζητήσῃ παρ' ἄλλου
τὸν τύπον εἰς ὃν θὰ χύσῃ ὅ,τι πολύτιμον
ἐγκλείει ἡ ψυχὴ του· μόνον οἱ μικροὶ συνά-
πτουσι τοιαύτας διαπραγματεύσεις, μόνον
αὐτοὶ ῥυθμίζουσιν, ὡς οἱ βιομήχανοι, τὴν
παραγωγὴν τῶν πρὸς τὴν αἴτησιν. Ἴδέτε
τοὺς ἰδικούς μας ἀγῶνας. Οἱ ἐπιφανεῖς ἡμῶν
ποιηταὶ οἱ φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς ἀράραντον
τὸν στέφανον τῆς ποιήσεως, ἐπέθηκαν αὐ-
τὸν οὐχὶ διὰ ξένων χειρῶν ἀλλὰ διὰ τῶν
ἰδικῶν τῶν, ἐν ᾧ οἱ στέφανοι τῶν κατὰ
παραγγελίαν ἐμπνεύσεων φυλλορροοῦσιν ἐπὶ
τῶν κοινῶν μετώπων τῶν λησμονημένων
νικητῶν καὶ ἀποτριβόνται εἰς κόνην. Ποῖα
εἶνε τὰ ἔργα, πλὴν δύο τριῶν ἐξαιρέσεων,
τὰ ὅποια εἰσήνεγκαν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμ-
ματα οἱ Ράλλειοι καὶ οἱ Βουτσινάιοι ἀγῶ-
νες; εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν λογίων μας
νὰ τὰ ζητήσωμεν ἢ εἰς τὸ στόμα τοῦ
ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Ἴδου καὶ ἡ ἑτέρα γνῶμη.

— Τὸ ζήτημα τῆς συντελέσεως καὶ δια-
μορφώσεως τῆς ποιητικῆς ἢ λογοτεχνικῆς ἐν
γένει ἰδιοφυίας εἶνε ἐν τῶν περιπλοκωτά-
των ψυχολογικῶν προβλημάτων· πολὺ ὀλί-
γον φῶς ὑπάρχει ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἐντὸς
τοῦ ὁποίου ἐργάζεται ἡ δημιουργὸς φαντα-
σία· οἱ παράγοντες οἱ ἐπιδρῶντες εἰς τὴν
παραγωγὴν οἰουδήποτε καλλιτεχνήματος,
εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνωστοὶ καὶ μυστηρι-
ώδεις· ἐκ τῶν βεβαιότερων ὅμως καὶ ἀναμ-
φισθητῶν εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ ἀφορμὴ, ἡ
συγκυρία. Ὁ Ρουσσὸς δυνάμει ἦτο ἀρ-
χῆθεν Ρουσσὸς, ἀλλὰ θὰ ἐγένετο καὶ ἐνεο-
ργεῖα ἂν μὴ περιέπιπεν εἰς χεῖρας του ἡ
προκήρυξις τοῦ διαγωνίσματος τῆς Ἀκα-
δημίας τῆς Διζῶνας: si le rétablis-
ment des Sciences et des Arts a
contribué à épurer les mœurs?
Τὴν προκήρυξιν ταύτην ἀνέγνωσεν εἰς τὸν
Mercure de France μεταβαίνων εἰς
Βιγνένας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φυλακισμένον

φίλον του Διδερότον· «Τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην, γράφει ἐν τινι ἐπιστολῇ, ἠσθάνθην τὸ
πνεῦμά μου περιθεόμενον ὑπὸ μυρίων ἀκτί-
νων· σωρὶ ὅλοι ἰδεῶν ἀνεπήδησαν ἐν ἐμοὶ
σφοδρῶς καὶ ἀτάκτως· ἡ κεφαλὴ μου ἐζα-
λίσθη· ἡ καρδία μου ἐπάλλετο ἰσχυρῶς·
ἐκάθισα ὑπὸ ἐν δένδρον καὶ ἔμεινα ἡμί-
σειαν ὥραν εἰς τόσον μεγάλην παραχῆν,
ὥστε ὅτε ἀνηγέρθην ἠσθάνθην τὰ ἐνδύ-
ματά μου διακρύβρεκτα χωρὶς νὰ ἔχω ἐν-
νοήσῃ ὅτι ἔκλαυσα.» Εἰς τὴν πραγμα-
τείαν, τὴν ὁποίαν ἐγράψεν διὰ τὸ διαγωνί-
σμα τοῦτο, εὐρίσκονται ἡδὴ ἐν ὑποτυπώσει
αἱ θεμελιώδεις καὶ ῥηζικέλευθοι ἰδέαι τῶν
μεγάλων ἔργων του.

Τί θὰ ἦτο ὁ Κάντιος ἂν δὲν ἀνεγίνω-
σκε τὸν Δαβιδ Γιοῦμ (Hume); «αὐτὸς μ' ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸ μεταφυσικὸν βρογχάλι-
σμά μου» ἐπανελάμβανεν ὁ μέγας φιλόσο-
φος τῆς Καινιζβέργης. Ἡ δὲ μίς Μαρία
Ἄννα Ἡβανς τί ἄλλο ἢ σωρὸν δυσχω-
νεύτων essays θὰ εἶχε δημοσιεύσῃ εἰς
τὰς σοφὰς ἀγγλικὰς Ἐπιθεωρήσεις, ἂν
μὴ συνήντα τὸν ἰδιότυπον ἐκείνον φιλόσο-
φον καὶ κριτικὸν Γεώργιον Λιούις; ἂνευ
αὐτοῦ οὐδέποτε θὰ ἐγράφε μυθιστορήματα,
καὶ δὲν θὰ καθίστατο ἡ πρώτη μυθιστοριο-
γράφος τοῦ αἰῶνος, ὁ δὲ κόσμος δὲν θὰ εἶχε
μίαν Γεωργίαν Ἐλιοτ νὰ θαυμάζῃ.

Χρειαζέται πάντοτε κάτι νὰ μετα-
βάλλῃ τὸ δυνάμει εἰς ἐνεοργεῖα ἢ βάλανος
ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ τὴν ὄρν ἀλλὰ πρέπει
νὰ πέσῃ, καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐντὸς
τῆς γῆς καὶ νὰ μὴ εὐρεθῇ μία χεὶρ νὰ
τὴν ῥίψῃ εἰς τοὺς χείρους· τὸ κάτι τοῦτο
δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερι-
κόν· ὁρμὴ ἰσχυρά, ἡ φιλοδοξία, ἡ ἔρωσις εἶτε
καὶ πείνα. Πολλὰι πηγαὶ ἀναπιδύονται διὰ
μόνης τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν δυνάμεως·
πολλαχοῦ ὅμως τὸ ὕδωρ εὐρίσκεται κάθειρ-
κτον μεταξὺ δύο στρωμάτων καὶ ἀναμένει
τὸ τρύπανον τοῦ φρεατωρῆου διὰ νὰ ἐξορ-
μήσῃ. Τοιαύτην αἰσθῶν δύνανται ν' ἀνοιξίωσι
εἰς ἰδιοφυίας κεκρυμμένας, καὶ εἰς ἑαυτὰς
εἶτε ἀγνωστοὺς, καὶ οἱ διαγωνισμοὶ, προὔπο-
τιθεμένους βεβαίως ὅτι αἱ κακοδικίαι δὲν θὰ
εἶνε δυνατὰ καὶ ὅτι οἱ κρίνοντες θὰ εἶνε εἰλι-
κρινεῖς καὶ δίκαιοι καὶ ἐκ καλαισθησίας καὶ
ἐκ γνώσεως. Ἄλλως δὲ παρ' ἡμῖν, οὔτινες
σχέδον δὲν ἔχουσι συστηματικὴν κριτικὴν
ὑπέχουσαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κρίνῃ οἰον-
δήποτε ἄξιον λόγου ἔργον ἅμα τῇ δημο-
σιεύσει του, ἀλλὰ μετροῦμεν συχνὰ τὴν
ἀξίαν τῶν συγγραφέων μας κατὰ τὰς ἀξιώ-
σεις αὐτῶν, δὲν θὰ ἦτο διόλου ἀνωφελές νὰ
γίνεται ἐνίοτε ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς λόγος
περὶ νόμων τινῶν καλολογικῶν, νὰ καθο-
ρίζονται ἀρχαὶ τινες, νὰ χαρακτηρίζεται
ἐν ἔργον, νὰ κατατάσσεται εἰς συγγραφεύς.

Τὴν δευτέραν ταύτην γνώμην συνεμε-
ρίζομεθα καὶ ἡμεῖς· ἀλλ' ἀφ' ἧς ὥρας ἐλά-
θωμεν εἰς χεῖρας τὰ διηγήματα, τὰ ὅποια
ἀπεστάλησαν εἰς τὸν παρόντα διαγωνί-
σμόν, ἀπεσκιρτήσαμεν πρὸς τὴν πρώτην.
Ἴδιοφυίαν ἐζητοῦμεν; τὸ οὖς μας εἰτεί-
νομεν ν' ἀκούσωμεν νέους τινὰς παλμοὺς;

Φεῦ! Ὡς νὰ ἔδωκε τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τῶν διαγωνισθέντων ὁ βραχὺς χώρος ὃν ὄρισεν ἡ Προκήρυξις, πάντες σχεδὸν οἱ ὑποβλήσαντες τὰ ἔργα τῶν εἶνε μικροὶ ἢ ἀπεμικρύνθησαν διὰ νὰ χωρέσωσιν. Ἡμεῖς δὲ ἀπὸ κριτῶν λογοτεχνικῶν ἔργων μετεβλήθημεν εἰς διορθωτὰς θεμάτων καὶ ἐκθέσεων ἰδεῶν, οἱ δὲ κανόνες τοὺς ὁποίους ἀνά πᾶσαν στιγμὴν αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην ν' ἀναφέρωμεν εἶνε οὐχὶ ἐκ τῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς Καλλολογίας ἀλλ' ἐκ τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ὁρθογραφίας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὑπεβλήθησαν 18 διηγήματα, τὰ ἐπόμενα.

1) **Ἡλίας καὶ Ρόλδη.** Κάλλιον πάσης ἀναλύσεως τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου καταδεικνύουσιν αἱ ἐξῆς φράσεις, ἀς σταχυολογοῦμεν: «εἰσέρχεται ἀνὴρ περιτετυλιγμένος ὑπὸ ποδῆρος μανδύου» «ἡμείφθη ἐκ τῆς μοίρας ν' ἀγαπῶ» «μετωκῆσαντες, ἡ μήτηρ ἠσθένησε» «ἡ πλάνος φαντασία μου μὲ ὤθησε νὰ σὰς διασπάσω ἀπὸ τὴν τρυφὴν σας». Ὁ συγγραφεὺς θὰ εἶνε δωδεκαετής καὶ ὄχι πολὺ ἐπιμελής.

2) **Ἐν εἶδει ἐπιστολῆς.** Μία Μαῖμου τοῦ Μουντενέγγου δραπετεύει ἐκ τοῦ θηριοτροφείου, ἀγαπᾷ ἕνα ὁμόφυλόν της, τῷ στέλλει στίχους κτλ. Ἡ βαθύτης τῆς ἀλληγορίας ταύτης ὑπερβαίνει τὴν ἀντίληψίμας. Πόσον καλὰ θὰ ἦτο δι' ὅλους μας ἂν ἔμενεν ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ της! Ὑπάρχουν Ἐρινύες Μοῦσαι, αἱ Μαῖμοῦδες ἠδύναντο νὰ λείψουν.

3) **Ἐπεισόδιον τῆς ναυπλιακῆς ἐπαναστάσεως.** «Γλυκανάλατη αἰσθηματικὴ κοινοτοπία πλήρης γοῶν καὶ ἀκυρολεξίας», οὕτω χαρακτηρίζει αὐτὸ εἰς τῶν συναδέλφων μου· ἀποτελεῖται ἐκ φράσεων οἷα ἡ ἐξῆς: «ἡ ἀσθενεστέρη αἰμασιά, ἡ ἀβαθεστέρη τάφος. . . καθίστανται μῆλον τῆς ἐριδος». Ὁμολογὸς πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴν ἀτυμώσφιαν εἶνε καὶ ἡ γραφὴ τῶν λέξεων· ὁ ζυγὸς τῆς ὀρθογραφίας συνετρίβη ἥρωικῶς.

4) **Τὸ παράπονον.** Ὑπερρομαντικὸς θοῆνος· ὁ φανταστικὸς ἦρωες του κοιμᾶται εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐκεῖ δὲ καὶ ἀποθνήσκει· αἱ εἰκόνες ὧν ποιεῖται ὁ συγγραφεὺς χρῆσιν εἶνε τετριμμένα ὡς χαλκοῦν νόμισμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου μυριοὶ δάκτυλοι ἀπέτριψαν καὶ τὴν μορφήν τοῦ Γεωργίου καὶ τὸ στέμμα. Δεῖγμα ἐκ τοῦ ὕφους: «οὐδέποτε λέξις γλυκεῖα ἐδόνησε τὰς ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης τηκομένας μυχίας χορδὰς!»

5) **Μαύρη Τύχη.** Ὁ αἰσθητὸς κόσμος, ὁ κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν καὶ τὸν ὁποῖον θαυμάζομεν, δὲν ἀρέσκει εἰς τὸν συγγραφεῖα, καὶ δημιουργεῖ ἕνα ἰδικόν του, ἀκράτως ῥομαντικόν. Ὁ ἦρωες του «ἐπροχώρει, ἐπροχώρει» ἐλαυνόμενος ὑπὸ δυνάμει ἀκατανικήτου· ἤθελε νὰ εὕρη τὰ τέκνα του· ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια ἐπῆρχοντο ἀλλεπάλληλα· «οἱ σιδηρόδρομοι δὲν ἐνήγγον» ἐπὶ τέλους καλύπτεται ὑπὸ τῶν χιόνων καὶ γλυτώνει

καὶ αὐτὸς καὶ ἡμεῖς· δεῖγμα φρασιολογίας: «αἱ χεῖρές του ἔμειναν ἀναυδοί!»

6) **Ἀρετὴ καὶ Καρδιά.** Ἡ Ἐρημὴν ἐκάθητο παρὰ τὴν ῥίζαν ὄρου καὶ ἐσυλλογίζετο τὸν ἱππότην Γεώργιον, μεθ' οὗ ἔμελλε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην της· ἀλλ' αἴφνης κυνηγὸς τις, Ἀλκιβιάδης ὀνόματι, σκοπεύσας λαγὸν πυροβολεῖ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, κατακκίει τὸν ὀφθαλμὸν της καὶ τὴν καθιστᾷ ἄλλοτον ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ ἱππότης Γεώργιος τὴν ἐγκαταλείπει. Ὁ κυνηγὸς, ἀφ' οὗ ζητεῖ παρὰ τῆς Ἐρημῆνης συγγνώμην, ἣν ἐκείνη τῷ παρέχει, «ἐπιστρέψας εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ θέσας ἐν φακέλλῳ 200,000 (ἦτοι διακοσίας χιλιάδας) δραχμῶν παρακαλεῖ αὐτήν, οἰκτείρουσα τὴν θέσιν του, νὰ δεχθῇ τὴν ἐλαχίστην αὐτὴν ἱκανοποίησιν». Ἀλλ' εἶχε καὶ μνηστὴν ὁ Ἀλκιβιάδης, τὴν Ἰουλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνωσε τὴν πράξιν του. Περὶ τοῦ ἐσπέρας λαμβάνει ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπιστολήν· τῷ δίδουν τὰ παπούτσια ἔς τὸ χέρι. Εἶνε ἐλεύθερος· ἀποτεινεται εἰς τὴν Ἐρημῆνην, τὴν νυμφεύεται καὶ μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἰατρὸς περὶ φημος λύει τὴν γλώσσάν της. Καὶ εἰς τὸ διήγημα τοῦτο «ἡ πρωινή αὔρα λικνίζεται» οἱ «ἀστέρες εἶνε θαλασσοχρσοί», καὶ πολλὰ ἄλλα παραδόξια γίνονται, ἀλλὰ μετ' ὀρθογραφίας τοῦλάχιστον.

7) **Ὁ Βασιλάκης.** Ἦρχισεν ὡς καμαρωμένο παιδί ἐνωρίτατα τὰς ἐρώτικὰς διαχύσεις· ἡμέραν τινα ἡ μήτηρ του συλλαμβάνει ἐπιστολήν του, φορεῖ τὰ ὄμμα-τογυαλιά της καὶ τὴν ἀναγινώσκει «ἐκφώνως» Τὸν δέρει διὰ τῆς παντούφλας της καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐπιπλήξεων τῷ λέγει· — Νὰ ἦσουν τοῦλάχιστον εἴκοσι ἐτῶν!.. Ὁ Βασιλάκης ἔγινεν εἴκοσι ἐτῶν καὶ γράφει πρὸς τὴν Οὐρανίαν· ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ περιπίπτει τώρα εἰς τὰς χεῖρας τῆς κολοσσαίας μητρὸς αὐτῆς, τῆς Κυρὰ-Γιάνναινας, ἣτις τὸν ζυλοφορτῶνει διὰ κλάρας τοῦ κλιβάνου. Ἐκτοτε ἔγινε διδάσκαλος, συγγράφει φιλοσοφικὸν σύγγραμμα, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶδεν ὁ συγγραφεὺς τὸ ἐξῆς χωρίον· «Ἐρως ἐστὶ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν δεκαπενταετῇ ἡλικίαν προκαλεῖ τοὺς βραδισμούς τῆς μητρὸς τοῦ ἐρώντος, εἰς δὲ τὴν εἰκοσαετῇ τοὺς τῆς μητρὸς τῆς ἐλεκτικῆς τῆς καρδίας του». Εἰς τῶν συναδέλφων μου τὸ διήγημα τοῦτο χαρακτηρίζει ὡς «παιδαριώδες, κοινοτοπικόν, βριθὸν παντοίων σφαλμάτων.» Τῷ ὄντι, τὸ ὅλον εἶνε ἐξηγημένον ἐκ μαθητικῶν μελανοδοχείου, ὁ δὲ ὀρίζων τῆς ψυχικῆς πείρας τοῦ συγγραφεῖας δὲν ἐκτείνεται πέραν τοῦ σχολείου καὶ τοῦ παρθύρου τῆς γειτονίσσης. Ἐν τούτοις εἶνε ἀνώτερον τῶν προηγουμένων· ἔχει εἰρμὸν τοῦλάχιστον.

8) **Τὸ θῦμα.** Κόρη ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ νέου, ὅστις ὠρκίζετο πρὸς αὐτὴν αἰώνιον ἔρωτα, «ὠχρά, ἐστατική, ῥεμβώδης, με βῆμα ἄστατον κρημνίζεται ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ζητοῦσα τὴν λήθην συμφορᾶς ἀρρήτου, δεινῆς»· ὁ ῥομαντισμὸς φουσκώνει τὸ ὕφος

τοῦ συγγραφεῖας ὡς ὁ ἄνεμος τὴν ἐσθῆτα τῆς ἡρώιδος ἐπὶ τοῦ βράχου· δεῖγματα ὕφους «ἐτόξευσε ἀνίας ἀράν», «σημεῖον σκοτεινὸν καὶ δηλητηριώδες». Ἀλλ' εἶνε ἀπηλλαγμένον ὀρθογραφικῶν σφαλμάτων, αἱ δὲ φράσεις συνδέονται λογικῶς, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ διαγωνισμῷ τούτῳ εἶνε ὄχι μικρὸν προσόν.

9) **Ἡ κοιλὰς τῶν Τεμπῶν.** Ἔργον πρωτοτυπώτατον . . . ὑπὸ ἔποψιν ἀνορθογραφικῶν· αἱ λέξεις ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν τῶν φαίνονται ἐντελῶς καινουργεῖς. Ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς ἢ μᾶλλον ἡ συγγραφεῖς (διότι τὸ ὕφος ἐκφαίνει ὅτι κυρία ἔγραψε τὸ Ὀδοιπορικὸν τοῦτο) εὐρίσκετο μετὰ τοῦ συντρόφου της παρὰ τὸν ὄμοιοντα Πηγεῖον καὶ διήρχοντο ὑπὸ τὴν σιάν γιγαντιαίων πλατάνων, αἴφνης ἤκουσαν μακρόθεν ἄσμα, «εἶδος ψαλτηρίου», ἐξεπλάγησαν (ὄχι διὰ τὸ ψαλτήριον, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄσμα), ὑπέθεσαν μὴ ἦτο «νικητὴς τῶν Ἀγῶνων τῆς Πυθίας καὶ ἤρχετο νὰ εὕρη κλάδον δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος» ἀλλ' ἦτο ἀπλούστατα ὁ ταχυδρόμος, ἐπὶ μουλαρίου, νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἐπειτα δ' ἀρχίζει ὁ ἐξῆς ἀπαράμιλλος διάλογος· μετὰ τὸν πρῶτον χαιρετισμὸν τὸν ἐρωτοῦν· «—Εἶσαι πανδρευμένος; —Μοῦ τὴν ἐπῆρε ὁ Θεός. —Μὴ καὶ ὁ Θεός δὲν σοῦ τὴν ἔδωκε; εἶσαι μόνος τώρα; —Ὅχι μ' ἄφησε τὸ παιδί. —Σ' ἄφηκε τὸ λουλοῦδι.» Ἐν τούτοις ποῖα τις ἀβρότης, ποῖα τις εὐαισθησία ὑποδηλοῦται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἂν δὲ ἡ συγγραφεῖς δὲν ἄφινε τὴν χεῖρά της νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ τάχος αὐτομάτου ἐνεργείας τῆς φαντασίας ἀλλ' ἐπέβλεπε τὴν γραφίδα της, θὰ ἔστελλε πάντως καλλίτερον ἔργον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Ἡ ἀνώνυμος συγγραφεῖς τοῦ κατωτέρω διηγήματος, τυχόντος τοῦ α' ἐπαίνου ἐν τῷ Διαγωνισμῷ, δικαιούται, ἀφ' οὗ ἀποδείξη τὴν ταυτότητά της, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» δρ. 10 καὶ τὸ 1/3 τῆς ἐκ τῶν υποβληθέντων 18 διηγημάτων εἰσπράξεως, ἦτοι δρ. 12 (τὸ ὅλον δρ. 22). Αἱ ἀπομεινάσαι ἐκ τῆς διδράχμου καταβολῆς 24 δραχμαί, βραβεῖου μὴ ἀπονεμηθέντος, θὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ χρηματικὸν ἀθλον τοῦ προσεχοῦς Διαγωνισμοῦ.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Τὸ δωμάτιον ἦτο σκοτεινόν, φωτιζόμενον μόνον ἀπὸ τὴν λάμπην τοῦ πυρὸς τῆς ἐστίας· ἀλλὰ καὶ τὸ πῦρ ἤρχισε νὰ σβύνη καὶ ἔρριπτε παραδόξως σκιάς ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἡ Σμαρῶ ἐκάθητο μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της· ἤκουε τὸ κτύπημα τοῦ μικροῦ ὥρολογίου καὶ τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουε μικρὴν καρδίαν, μετὰ τακτικὸν παλμόν, νὰ κτυπᾷ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐπὶ λευκῆς κλίνης, ἔκειτο τὸ τέκνον τῆς Σμαρῶς, — νεκρόν. Μία χωρική, ἐκάθητο εἰς τὸ ἴδιον